

[Statsministeren.]

Henvendelse; naar den kommer til at foreligge, vil der være Anledning til at fordybe sig i, om der er noget positivt paaviseligt, som der er Grund til at rette. I hvert Fald skal den naturligvis blive behandlet paa behørig Maade som alle andre Henvendelser.

Det ærede Medlem berørte i sin Tale vore Handelsforhold og Handelsaftaler. Jeg maa sige, at slikt synes jeg er saare lidt egnet til en almindelig Drøftelse her; men der er jo, som bekendt, Adgang nok ogsaa for det ærede Medlem til at deltage i Raadslagninger herom paa saadanne Steder, hvor der ikke kan øves nogen Skade ved saadanne Drøftelser. Jeg maa om selve Sagen sige, at jeg tror, at vi længe kommer til at fortsætte en Udvikling som den, vi er inde i, baade med Hensyn til den saakaldte Valuta- og Importregulering og med Hensyn til Aftaler af Hensyn til Fremme af vort Lands Produktion og Afsætning. Men derom kan der jo være delte Meninger, og det vil først Fremtiden vise, om Verdensudviklingen ændres af Hensyn til os, eller om vi ikke nok kommer til at føje os efter Verdensudviklingen.

Det ærede Medlem Hr. Krag talte om Vildskud, der breder sig i Befolkningen. Ja, dette har vi jo for længst paapeget, men desuagtet har Partierne med deres Flertal i Landstinget nølet meget længe med de effektive Foranstaltninger, som skulde foretages til Bekæmpelse af Vildskud. Vildskud skal jo helst skæres bort, og nogle af de Vildskud, vi har paavist, var det nødvendigt at have Redskaber til at bekæmpe. Der er maaske andre, der er mindre farlige, men for Venstre er der jo dog Bevægelser, som er farlige nok.

Det kan ikke nægtes, at disse Vildskud, som det ærede Medlem Hr. Krag kaldte dem, disse Bevægelser af forskellig Art, bidrager i høj Grad til Forvirring af Begreberne og bringer jo næppe, i hvert Fald ikke foreløbig, den Klaring i Befolkningens Sind, som er nødvendig. Og de suppleres saa af Misundere og Bagvaskere og Folk, der udspreder Usandfærdigheder og bruger disse Midler i Tidens politiske Kamp paa en Maade, som jeg ikke synes er særlig klædelig for Tiden. Men man kommer jo gennem det med. Jeg skal ikke inlade mig med det ærede Medlem Hr. Holstein, som paa sin Maade tog Bagvaskerne i Forsvar uden dog at vove sig til at give Tilslutning til, hvad de fremsætter. Jeg overlever jo nok denne Kampagne, som det ærede Medlem Hr. Holstein altsaa ogsaa mener at kunne føre herind, og jeg misunder ikke dem, der har Brug for de Vaaben.

De foreslaede Dagsordener maa jeg anbefale til Forkastelse. Venstres Dagsorden er en Indrømmelse til et af de Vildskud, vi nu har hørt om. Den er jo mere en Programudtalelse til Pressen, og hvis Venstre føler Trang til at fremsætte en saadan, er der jo ikke noget ondt deri, og saa kan Venstre jo vedtage den. Men i hvert Fald maa jeg anbefale, at man stemmer imod.

Det konservative Partis Dagsorden indeholder det, der maa være en Selvfølge, og den havde jeg ogsaa ventet skulde faa en almindelig Tilslutning, som den altsaa ikke helt har faaet. Jeg maa naturligvis anbefale, at ogsaa den forkastes; det er der formodentlig heller ingen Tvivl om.

Jeg tænker imidlertid, at man trods de Ord, der kan falde ved en Lejlighed som denne — og jeg skal meget paaskønne, at det er egentlig ikke saa overdreven mange Klager eller noget saa voldsomme Anvisninger paa nye og farbare Veje, her er kommet frem —, at man, trods hvad der er sagt og kan siges, kommer til at fortsætte en Politik, der søger for det første at opretholde et ordnet Samfund og dernæst at reducere Arbejdsløsheden det mest mulige og opretholde og udvikle Produktionen og Omsætningen, saaledes som den er nødvendig for et Land af Danmarks Beskaffenhed. Og at der samtidig vil være Anledning til at søge anstændige Livsvilkaar sikret for Arbejderklassen, hvad enten det drejer sig om industrielt Arbejde eller Grundforbedringsarbejde, det anser jeg for en Selvfølge. Der er for mig heller ingen Tvivl om, at den organiserede Arbejderklasse vil yde sit Bidrag til en Fortsættelse af en saadan Politik, og det var ikke ilde, om adskillige andre støttede Bestræbelserne herfor.

Finansministeren (H. P. Hansen): De Udtalelser, der er fremsat angaaende Statens Finanser, indskrænker sig i det væsentlige til de Taler, som er holdt af Venstres ærede Ordførere, det ærede Medlem Hr. Pinholt og det ærede Medlem Hr. Krag. Det er ganske givet, at man ikke kan vente, at de Herrer vil være enige med Ministeriet i den Finanspolitik, der er ført. Det maa vel ogsaa være naturligt, at der herinde fremsættes en Kritik, som er mindre skarp end den, enkelte Medlemmer fremsætter uden for denne Sal. Men trods alle Forsøg maatte de ærede Medlemmer jo erkende, at Tillægsbevillingsloven, som den foreligger her, sammenholdt med Finansloven for 1933—34, ikke kan siges at virke særlig skrækkindygende. Da Finansloven blev vedtaget, lød den paa et Un-